

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/58/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117224911
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6117224911.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu: AVEC BUILDING, s.r.o., so sídlom Terasy 3471/6, 010 15 Žilina, IČO: 47 236 141, zastúpeného právnou zástupkyňou JUDr. Marínou Gallovou, advokátkou, so sídlom Jilemnického 30, 036 01 Martin, proti žalovanému: SAT spol. s r.o., so sídlom M. R. Štefánika 16, 036 01 Martin, IČO: 30 228 077, zastúpenému zástupcom Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Námestie svätého Egídia 40/93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, v konaní o zaplatenie sumy 827.933,20 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/120/2017-643 zo dňa 12. novembra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/120/2017-643 zo dňa 12. novembra 2021 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** voči žalobcovi **n á r o k** na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol výrokom II. tak, že žalovaný má voči žalobcovi právo na 100%-nú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd poukázal na žalobu žalobcu doručенú Okresnému súdu Banská Bystrica, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia 827.933,20 Eur s príslušenstvom, ktorú odôvodnil tým, že dňa 10.12.2012 vydražil nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k.ú. P., budovu súpisné číslo XXXX postavenú na parcele č. 459/7 C-KN, parcela č. 459/8 C-KN. Navrhovateľom dražby bol JUDr. Marián Ďurana, správca konkurznej podstaty spoločnosti MISTA, s.r.o., išlo o speňažovanie majetku zapísaného v súpise konkurznej podstaty ako majetok tretieho subjektu spoločnosti Novalis, s.r.o. zabezpečujúceho úpadcove záväzky. Žalobca kúpil v rámci speňažovania konkurznej podstaty uvedený majetok na dražbe v dobrej viere bez toho, aby vedel, že by speňažovaniu tohto majetku správcom konkurznej podstaty čokoľvek bránilo. K vykonanej dražbe nebola v zákonnej lehote podaná žaloba o neplatnosť dražby, ani excidenčná žaloba voči zaradeniu tohto majetku do konkurznej podstaty. Z uvedených dôvodov mal žalobca za to, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností a ako vlastník bol aj zapísaný na LV bez akýchkoľvek tiarch, obmedzení a iných poznámok. Žalobca sa stal účastníkom súdneho konania vedeného na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 21C/19/2008 na strane žalovaného, v ktorom spoločnosť SAT spol. s r.o. ho žalovala o vydanie vyššie uvedených nehnuteľností. Dňa 29.04.2015 sa účastníkom uvedeného konania na strane žalovaného stala spoločnosť T-System s.r.o. z dôvodu, že žalobca jej predmetné nehnuteľnosti predal. Dňa 08.12.2015 Okresný súd Martin rozhodol rozsudkom tak, že T-System s.r.o. je povinná vydať uvedené nehnuteľnosti spoločnosti SAT spol. s r.o., ktorý bol potvrdený aj Krajským súdom v Žiline rozsudkom sp. zn. 9Co/209/2016 zo dňa 30.06.2016. V odôvodnení právoplatného rozsudku sa uvádza, že spoločnosť SAT spol. s r.o. je

výlučným vlastníkom vyššie uvedených nehnuteľností. Žalobca uviedol, že v čase, keď bol zapísaným vlastníkom predmetných nehnuteľností, t.j. od vydraženia dňa 10.12.2012 až do ich predaja spoločnosti T-System s.r.o. Kúpnu zmluvou zo dňa 11.11.2014, tieto nehnuteľnosti, resp. budovu súpisné číslo XXXX na svoje náklady zrekonštruoval zásadným spôsobom. Keďže je právoplatne rozhodnuté, že aj v čase zapísania vlastníckeho práva žalobcu bol skutočným vlastníkom nehnuteľnosti SAT spol. s r.o., tak žalobca zrekonštruoval cudziu nehnuteľnosť, a preto mu patrí voči SAT spol. s r.o. nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške objektívne stanovenej hodnoty stavebných prác, ktoré žalobca na majetku žalovaného vykonal.

3. Okresný súd poukázal na to, že Okresný súd Banská Bystrica v rámci upomínacieho konania vo veci rozhodol platobným rozkazom sp. zn. 14Up/158/2017 zo dňa 04.08.2017, voči ktorému podal odpor žalovaný. Uviedol, že nárok žalobcu považuje za premlčaný, pretože vznikol v roku 2013. Ďalej uviedol, že žalovaný ani ku dňu 07.08.2017, kedy bol podávaný odpor, nebol zapísaný ako vlastníak sporných nehnuteľností na LV, pričom žalovaný podal na Okresný súd Bratislava II pod sp. zn. 16C/6/2011 žalobu na Slovenskú republiku - Úrad geodézie, kartografie a katastra SR na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom Správy katastra Martin, v ktorom bolo rozhodnuté, že základ žalobného nároku je opodstatnený a v odôvodnení bolo konštatované, že Správa katastra Martin v roku 1994 po súčasnosť pri evidencii vlastníctva na LV č. XXXX, katastrálne územie Martin nesprávnym úradným postupom a porušením Katastrálneho zákona evidovala a aj eviduje nevlastníkov. Žalovaný uviedol, že žalobca nepochybne z LV vedel, že zapísaný vlastníak Novalis, s.r.o. na základe vydaného predbežného opatrenia nesmie nakladať so spornou nehnuteľnosťou až do právoplatného ukončenia sporu vo veci sp. zn. 18Cb/277/2007 o neplatnosti kúpnych zmlúv, napriek tomu v dobrovoľnej dražbe kúpil nehnuteľnosti od nevlastníka. V rozsudku sp. zn. 21C/19/2008 okresný súd v odôvodnení vyvrátil dobromyseľnosť spoločnosti žalobcu pri nadobúdaní vlastníctva prostredníctvom dobrovoľnej dražby. Na nemožnosť nadobudnutia veci od nevlastníka v dobrovoľnej dražbe a porušenie Stavebného zákona žalovaný upozornil žalobcu ešte listom zo dňa 10.04.2013, to znamená pred začiatkom rekonštrukcie. Dňa 27.06.2013 žalovaný vyzval žalobcu na vypratanie nehnuteľností a odovzdanie veci. Dňa 20.08.2016 žalovaný poslal žalobcovi výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný zdôraznil, že sa bezdôvodne neobohatí, a preto nemôže obohatenie vydať. Žalobca nezískal vlastníctvo budovy dobromyseľne.

4. V ďalšej časti odôvodnenia okresný súd uviedol obsah vyjadrenia žalobcu k odporu žalovaného, vyjadrenie žalovaného spolu s doplnením (odsek 3., 4. odôvodnenia), poukázal na nariadené pojednávanie, výsluch strán, prečítanie listín, z ktorých zistil skutkový a právny stav veci, ktorý popísal v odsekoch 6. až 24. odôvodnenia rozhodnutia, ktorý zistený skutkový stav posúdil za aplikácie § 16 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, § 261 ods. 1, § 387 ods. 1, § 397 Obchodného zákonníka v spojení s § 107 ods. 1, § 451 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

5. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd preukázané a medzi stranami ani nebolo sporné, že nehnuteľnosti od spoločnosti Novalis, s.r.o. nadobudol žalobca v dobrovoľnej dražbe konanej dňa 10.12.2012, ktorej navrhovateľom bol JUDr. Marián Ďurana, správca konkurznej podstaty úpadcu MISTA, s.r.o. v konkurze. Vlastníkom predmetu dražby podľa osvedčenia o priebehu dobrovoľnej dražby mala byť spoločnosť Novalis, s.r.o. a vydražiteľom žalobca - AVEC BUILDING, s.r.o.. Následne došlo k zapísaniu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam Okresným úradom Martin - odbor katastrálny v prospech spoločnosti AVEC BUILDING, s.r.o.. Táto započala, ako bolo preukázané kolaudačnými rozhodnutiami vydanými Mestom Martin evidenčné číslo 141/2013 a č. 46/2014, stavebné úpravy uvedených nehnuteľností. Práve táto skutočnosť bola z pohľadu žalobcu rozhodujúca, pretože bezdôvodné obohatenie spočívalo v zhodnotení nehnuteľností, o ktorých sa domnieval, že je ich legitímnym vlastníkom.

6. Okresný súd skôr, než pristúpil k objasňovaniu skutočností, či reálne došlo k bezdôvodnému obohateniu, riešil na podnet žalovaného vznesenú námietku premlčania. V danom prípade z dokazovania vyplynulo, že spoločnosť Novalis, s.r.o., ktorá v rámci dražby mala byť vlastníkom nehnuteľností, bola záložcom a na základe zmluvy o zriadení záložného práva založila predmetné nehnuteľnosti v prospech záložného veriteľa G. a.s., Bratislava a tieto mali slúžiť na zabezpečenie úverovej zmluvy veriteľa G. a.s. a dlžníka Novalis, s.r.o., pričom spoločnosť MISTA, s.r.o. zmluvou o prevzatí dlhu prevzala dlh od pôvodného dlžníka spoločnosti Novalis, s.r.o.. V rámci týchto vzťahov

všetky subjekty, ako spoločnosť MISTA s.r.o., tak spoločnosť NOVALIS s.r.o., ako aj G. a.s. vystupovali ako podnikatelia v rámci podnikateľskej činnosti. Následne došlo k dražbe nehnuteľností, pričom aj vydražiteľ - spoločnosť AVEC BUILDING, s.r.o. vydražoval uvedené nehnuteľnosti ako podnikateľský subjekt v rámci svojej podnikateľskej činnosti, lebo ako vyplývalo z dokazovania, zaoberá sa skupovaním a zhodnocovaním nehnuteľností a rovnako ako podnikateľ vystupovala aj dražobná spoločnosť realizujúca dražbu. Tiež žalovaný, spoločnosť SAT spol. s r.o., uvedené nehnuteľnosti nadobudol a nakladal v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Okresný súd ustálil, že daný vzťah sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, pričom premlčacia doba je štyri roky. Bol názoru, že premlčacia doba začala plynúť najneskôr právoplatnosťou rozsudku sp. zn. 21C/19/2008, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/209/2016 nadobudol právoplatnosť dňa 09.08.2016 a ktorým bolo uložené žalobcovi vydať predmetné nehnuteľnosti žalovanému. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplývalo, že výlučným vlastníkom nehnuteľností je spoločnosť SAT spol. s r.o.. Vzhľadom na to, že žaloba bola podaná na Okresný súd Banská Bystrica dňa 30.08.2017, premlčacia doba neuplynula, a teda nárok nie je premlčaný. Podľa okresného súdu i v prípade, že by daný vzťah bol posudzovaný podľa Občianskeho zákonníka, tak ani v tomto prípade by dvojiročná premlčacia doba neuplynula, a teda nárok by premlčaný nebol.

7. V ďalšom sa okresný súd zaoberal otázkou, či reálne k bezdôvodnému obohateniu došlo. Kolaudačnými rozhodnutiami vydanými Mestom Martin, ako aj vydanými stavebnými povoleniami mal okresný súd preukázané, že na predmetných nehnuteľnostiach v čase, keď bol ako vlastník nehnuteľnosti zapísaný žalobca, pristúpil k stavebným úpravám. Uvedená rekonštrukcia prebiehala najskôr od decembra 2012, kedy žalobca nehnuteľnosti vydražil, až do najneskôr 11.11.2014, kedy nehnuteľnosti žalobca kúpnu zmluvou previedol na T-System s.r.o., avšak ako vyplývalo z kolaudačných rozhodnutí, tak stavebné úpravy boli ukončené najneskôr 03.03.2014, kedy žalobca podal na Mesto Martin návrh na vydanie kolaudačného rozhodnutia. Okresný súd uviedol, že ak pristúpil žalobca k rekonštrukcii, resp. k stavebným úpravám sporných nehnuteľností, tak z tohto pohľadu bolo dôležité skúmať, či sa oprávnené žalobca mohol domnievať, že rekonštruje vlastnú nehnuteľnosť, to znamená, či pri nadobúdaní vlastníckeho práva v rámci dražby bol dobromyseľný. Uvedenú otázku vyriešil Okresný súd Martin v rámci konania sp. zn. 21C/19/2008, ako aj konania sp. zn. 17Cb/131/2014. V odôvodnení rozsudku sp. zn. 17Cb/131/2014 okresný súd uviedol, že spoločnosť AVEC BUILDING, s.r.o. bola spoločnosťou zaoberajúcou sa skupovaním a zhodnocovaním nehnuteľností, ktorá skutočnosť bola zohľadnená pri posudzovaní otázky ne/dobromyseľnosti, kde aj Krajský súd v Žiline vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí sp. zn. 14Cob/48/2020 uviedol, že s prihliadnutím na kritériá priemerne obozretného jedinca je potom na mieste okolnosť, že skupovanie a zhodnocovanie nehnuteľností je predmetom činnosti AVEC BUILDING, s.r.o., hodnotiť aj pri skúmaní jeho dobromyseľnosti, či nedobromyseľnosti. U takéhoto nadobúdateľa je s ohľadom na jeho podnikateľskú činnosť dôvodné predpokladať profesionálny a odborný prístup pri posudzovaní okolností, za ktorých ako podnikateľ predmetné nehnuteľnosti nadobúdal. Z vyjadrenia svedka H. X., ako je zrejmé z odôvodnenia rozsudku sp. zn. 17Cb/131/2014, plynulo, že sa pred nadobudnutím nehnuteľností oboznámili s LV a tiež s oznámením o dražbe. Priamo z týchto listinných dôkazov bolo pritom zrejmé, že v danom čase z LV vyplývala skutočnosť o rozšírení žaloby sp. zn. 18Cb/277/2007 o vydanie veci a vydanie bezdôvodného obohatenia, ďalej poznámka o začatí konania o vydanie veci podanom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 21C/87/2009 a tiež poznámka o uložení povinností žalovanému v 6/ rade Novalis, s.r.o., Bratislava, aby nenakladal s budovou súpisné číslo XXXX, na parcele č. 459 až do právoplatného skončenia veci pod sp. zn. 18Cb/277/2007. S ohľadom na vedomosť AVEC BUILDING, s.r.o. o týchto v katastri zapísaných poznámkach musela táto spoločnosť dospieť k záveru, že pri zachovaní náležitej opatrnosti tu môže byť tretia osoba majúca vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam, to znamená, pri nadobúdaní nehnuteľností v rámci dražby spoločnosť AVEC BUILDING, s.r.o. dobromyseľná nebola.

8. Okresný súd poukázal na to, že žalobca napriek tomu pristúpil k stavebným úpravám na sporných nehnuteľnostiach, a to aj za preukázaného stavu, že žalovaný SAT spol. s r.o. opakovane vyzýval žalobcu, aby prestal okamžite so stavebnými úpravami. Prvýkrát sa tak stalo listom dňa 10.04.2013, kde žalovaný zdôrazňoval, že žalobca nemohol platne uzavrieť zmluvu o vykonaní dražby, resp. nemohol nadobudnúť dražbou uvedené nehnuteľnosti, pretože dražbu nenavrhol skutočný vlastník. Spoločnosť Novalis, s.r.o. nikdy nebola vlastníkom predmetu dražby, žalovaný sa považoval za vlastníka a súčasne vyzval žalobcu, aby okamžite prestal so stavebnými úpravami na budove, ktorej nie je vlastníkom. V júni 2013, a to dňa 27.06.2013, vyzýval žalovaný žalobcu na vypratanie uvedených nehnuteľností,

rovnako tiež dňa 20.08.2016 vyzval žalovaný žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia s tým, že stavebné práce a úpravy napriek upozorneniu vykonával protiprávne. Z uvedeného podľa okresného súdu bolo zrejmé, že žalobca vykonával stavebné úpravy na uvedených nehnuteľnostiach, hoci nemohol byť dobromyseľný v otázke nadobudnutia vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam a bol uzrozumený s tým, že stavebné úpravy vykonáva proti vôli žalovaného - SAT spol. s r.o.. Vedomosť o tom, že vlastníctvo k uvedeným nehnuteľnostiam je sporné a že je to práve spoločnosť SAT spol. s r.o., ktorá tvrdí svoje vlastnícke právo, musela byť žalobcovi známa už od roku 2008, keď sa žalovaný voči AVEC BUILDING, s.r.o. domáhal vydania uvedených nehnuteľností.

9. Okresný súd uviedol, že pôvodom vzniku záväzku je získanie bezdôvodného obohatenia na úkor iného. Na základe toho vzniká záväzkový vzťah medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil, ktorý je povinný bezdôvodné obohatenie vydať a medzi tým, na úkor koho sa niekto bezdôvodne obohatil, ktorý má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. K bezdôvodnému obohateniu však musí dôjsť v súlade s právom uznanými dôvodmi. Nemôže k nemu dôjsť v rozpore, resp. proti výslovnej vôli toho, na koho strane k obohateniu malo dôjsť.

10. Okresný súd poukázal na to, že v danom prípade spoločnosť SAT spol. s r.o. prejavila ako vlastníčkov uvedených nehnuteľností výslovnú vôľu, aby žalobca nevykonával akékoľvek stavebné úpravy na sporných nehnuteľnostiach. Žalobca napriek tomu, že nebol dobromyseľný pri nadobúdaní nehnuteľností v rámci dražby a aj napriek tomu, že mu bolo známe, že tretia osoba a s najväčšou pravdepodobnosťou práve spoločnosť SAT spol. s r.o. je vlastníkom uvedených nehnuteľností, pristúpil k stavebným úpravám aj proti výslovnej vôli vlastníka, a preto k bezdôvodnému obohateniu dôjsť nemohlo, a preto žalobu zamietol.

11. Okresný súd uviedol, že v priebehu konania žalovaný podal návrh na rozhodnutie medzitimným rozsudkom o tom, či vôbec nárok je daný. V praxi v podstate rozhodnutie medzitimným rozsudkom znamená rozhodnutie kladné, to znamená, že súd ustáli, že nárok je daný. Ak sa však preukáže neexistencia nároku a jeho základu, súd vydá konečný rozsudok, ktorým žalobu zamietne, čo sa stalo aj v danom prípade.

12. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal voči žalobcovi právo na 100%-nú náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

13. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP. Žalobca napádaný rozsudok považoval za hrubo nezákonný a nepochopiteľný. Žalobca uviedol, že nerozumie právnomu a skutkovému odôvodneniu rozsudku, ktorý nemá nič spoločné so spravodlivosťou a civilným právom a jeho základnými zásadami, je v absolútnom rozpore s ustálenou súdnou praxou pri vydávaní bezdôvodného obohatenia. Poukázal na to, že vydražil na konkurznej dražbe schátrané nehnuteľnosti za 335.000,- Eur a následne bol zapísaný ako vlastníčkov vydražených nehnuteľností na príslušný LV bez akýchkoľvek tiarch a poznámok. Na rekonštrukciu vydražených nehnuteľností získal právoplatné stavebné rozhodnutie a na svoje náklady celkovo zrekonštruoval a stavebne rozšíril vydražené nehnuteľnosti, a to tak, že do nich investoval viac ako 1 milión Eur. Súdy niekoľko rokov po rekonštrukcii právoplatne rozhodli o tom, že skutočným vlastníčkov vydražených nehnuteľností je žalovaný. S ohľadom na to, že skutočným vlastníčkov nehnuteľností, ktoré žalobca zrekonštruoval, má byť žalovaný, žalobca zažaloval žalovaného o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré spočíva v obohatení sa žalovaného o zhodnotenie (hodnotu rekonštrukcie) nehnuteľností. Inak povedané, žalovaný mal prísť v dôsledku dražby o schátranú nehnuteľnosť za 335.000,- Eur (cena dosiahnutá vydražením), vrátila sa mu nehnuteľnosť v hodnote 1.830.000,- Eur (cena zistená znaleckým posudkom po rekonštrukcii). Tento rozdiel bol z peňazí žalobcu, nakoľko zaplatil všetky náklady prestavby. Toto bolo preukázané jednak znaleckým posudkom na stanovenie hodnoty vykonaných stavebných prác, jednak fotografiami pred a po rekonštrukcii, stavebnými povoleniami, zápisnicou o vydražení, kde bol popísaný stav nehnuteľností a znaleckým posudkom na cenu nehnuteľností po vykonaní rekonštrukcie. Keďže žalovaný, ako aj okresný súd spochybňovali bez akéhokoľvek dôkazu a v rozpore s vykonaným dokazovaním všetky skutočnosti o skutočnom vykonaní prác, žalobca navrhol aj vykonanie znaleckého dokazovania. Napriek uvedenému a judikatúre, na ktorú žalobca prvostupňový súd upozornil a výslovnej dikcii § 135b ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, okresný súd žalobu zamietol. Žalobca namietal, že okresný súd sa

nezaoberal právnou úpravou v § 135b ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, z ktorých v prvom prípade ide o spracovanie cudzej veci dobromyseľným držiteľom a v druhom nedobromyseľným držiteľom. V oboch prípadoch má pritom spracovateľ veci v princípe nárok na náhradu vynaložených nákladov na rekonštrukciu nehnuteľností. Nie je predsa možné, aby niekto zaplatil rekonštrukciu za viac ako 1 milión Eur a niekto druhý túto rekonštrukciu bez náhrady, či odplaty užíval. Takýto prípad sa vždy považuje za bezdôvodné obohatenie. I keď v zmysle zákonného ustanovenia § 135b ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka je irelevantné, či žalobca bol dobromyseľný pri spracovaní cudzej veci, nakoľko má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia aj v prípade svojej nedobromyseľnosti, tak žalobca poukázal na to, že nikdy nesúhlasil so závermi súdov v konaní o určenie vlastníckeho práva/vydanie veci, že mal byť nedobromyseľný pri nadobúdaní nehnuteľnosti v konkurznej dražbe. Žalobca nevedel a netušil, že by vlastníkom vydražovaných nehnuteľností mala byť spoločnosť SAT spol. s r.o.. Za nedobromyseľného bol súdmi považovaný nie preto, že by „vedel alebo musel vedieť“, že SAT spol. s r.o. je vlastníkom (§ 93 ods. 3 ZKR), ale preto, že mohol mať pochybnosti, že správca konkurznej podstaty môže speňažovať majetok spoločnosti Novalis, s.r.o. (rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/48/2020 zo dňa 28.01.2021), čo je ale rozdiel voči predpokladu uvedenému v § 135b ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý je stanovený na prípady, keď spracovateľ veci nepochybne pozitívne vie, že spracúva cudziu a nie pre prípady, keď i) je oprávneným stavebníkom v zmysle právoplatného stavebného povolenia, ii) je zapísaným vlastníkom na LV a iii) je účastníkom súdneho konania o určenie vlastníckeho práva, existencia súdneho konania neznamena automaticky, že držiteľ a užívateľ veci je nedobromyseľný držiteľ. Naopak, zákon výslovne takéhoto držiteľa považuje za oprávneného držiteľa v zmysle § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Podľa žalobcu to nemá vplyv na vydanie bezdôvodného obohatenia v časti jeho istiny. To, že niekto zažaluje o určenie vlastníckeho práva, neznamena, že od doručenia žaloby je žalovaný nedobromyseľný držiteľ, a to ani v prípade, ak pri určení vlastníckeho práva súd skúma ako relevantnú otázku dobromyseľnosti nadobúdateľa pri nadobúdaní veci. Vo vzťahu k dobromyseľnosti/nedobromyseľnosti žalobcu pri rekonštrukcii, či nároku na bezdôvodné obohatenie, zdôvodnenie prvostupňového súdu nemá absolútne žiadny súvis s existujúcou právnou úpravou, a ani so skutkovým stavom. Žalobca napadol dôvody rozhodnutia prvostupňového súdu ako nezákonné a nespravodlivé, keď v rozhodnutí nie je uvedené, z akých právnych predpisov okresný súd vychádzal, jeho úvahy sú nelogické, v rozpore s právnym aj skutkovým stavom. Prvostupňový súd chápe bezdôvodné obohatenie skutočne jedinečne, keď z odôvodnenia vyplýva, že pokiaľ ten, kto bezdôvodné obohatenie fakticky prijal, tak ho nemusí vydať, stačí, aby s ním „výslovne nesúhlasil“ a bezdôvodné obohatenie si môže ponechať. Žalobcovi malo byť známe, že tretia osoba, v najväčšou pravdepodobnosťou práve SAT spol. s r.o., je vlastníkom uvedených nehnuteľností, čiže musel vedieť, že v roku 2020 súdy rozhodnú v neprospech žalobcu. Žalobcu by zaujímalo, ako sa táto „najväčšia pravdepodobnosť“ stanovuje. Žalobcovi nejde o spochybňovanie právoplatných rozhodnutí súdu o určení vlastníckeho práva, avšak má za jasné, že v danom type sporu sa pravdepodobnosť určiť nedá, navyiac, žalobca bol subjektívne absolútne presvedčený, že sa na konkurznej dražbe stal vlastníkom vydražených nehnuteľností. Podľa žalobcu okresný súd rozhodol, že je úplne v poriadku, keď vydražil nehnuteľnosti v konkurznej dražbe za 333.500,- Eur, ktoré zaplatil a už nikdy neuvidí, nakoľko konkurz je skončený; nehnuteľnosti už nemá, lebo súdy rozhodli o vlastníckom práve spoločnosti SAT spol. s r.o., teda nemá ani peniaze, ani nehnuteľnosti; žalobca vydražil nehnuteľnosti, aby ich zrekonštruoval, inak by investoval viac ako 1 milión Eur, ani na časť týchto peňazí nemá nárok, pretože si mal pýtať od SAT spol. s r.o. súhlas s rekonštrukciou, toto mal vedieť, lebo mal vedieť, že s najväčšou pravdepodobnosťou je SAT spol. s r.o. vlastníkom, lebo mal vedieť, že je vlastne nedobromyseľný nadobúdateľ nehnuteľnosti, hoci na konkurznej dražbe o minulosti dražených nehnuteľností nič nevedel. Žalobca tak nemá ani peniaze, ani nehnuteľnosť. Pokiaľ má mať žalovaný priznanú ochranu v súdnych konaniach s argumentom, že nesúhlasil s prestavbou, avšak napriek tomu bude bezodplatne užívať plnohodnotne o stovky tisíc Eur zhodnotenú nehnuteľnosť žalobcom, tak ostane žalobca odkázaný na svojpomoc pri odnesení si vecí, o ktoré stavbu zhodnotil a v zmysle § 135b ods. 2 Občianskeho zákonníka ju na vlastné náklady zbúral, a teda vrátil do pôvodného stavu. Žalobcovi sa takýto postup pri uplatňovaní práva nevidí ako správny, logický a efektívny, avšak to je jediný logický následok súdneho rozhodnutia o nepriznaní bezdôvodného obohatenia. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

14. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril konateľ žalovaného v podaní zo dňa 27.12.2021 (č.l. 683 - 684 spisu). Uviedol, že trvá na stanoviskách, ktoré predložil okresnému súdu, či už v písomnej podobe alebo ústnym vyjadrením. Rozsudok považoval za spravodlivý a vydaný v súlade so zákonom. Dobrá viera žalobcu bola vyvrátená v právoplatných rozsudkoch vo veci sp. zn.

21C/19/2008 a sp. zn. 17Cb/131/2014, ktoré sú záväzné aj voči žalobcovi, ktorý bol účastníkom týchto súdnych konaní. K faktom, ktoré uvádzal žalobca na zdôvodnenie odvolania, uviedol nasledovné: 1. „Žalobca vydražil na konkurznej dražbe schátrané nehnuteľnosti na 333.500,- Eur“, k tomu žalovaný uviedol, že bol nezákonným spôsobom vymazaný z listu vlastníctva dňa 12.09.1995. V tom čase bola budova necelé dva roky po kolaudácii a jej hodnota bola viac ako 2 milióny Eur. Súd vo veci sp. zn. 21C/19/2008 konštatoval, že v dobrovoľnej dražbe (konkurznej dražbe) nemožno získať vlastníctvo od nevlastníka. 2. „Žalobca bol zapísaný ako vlastník vydražených nehnuteľností na príslušnom LV bez akýchkoľvek tiarch a poznámok“, žalovaný poukázal na to, že na nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti sa vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch právnych skutočností. Prvou je uzavretie platnej zmluvy o jej prevode a druhou individuálny správny akt. Ak bol správou katastra vklad vlastníckeho práva na základe absolútne neplatnej zmluvy, jasne chýba platne uzavretá zmluva. Na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva, hoc i dobromyseľného nadobudateľa. Tvrdenie žalobcu, že bol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, nakoľko bol zapísaný ako vlastník na liste vlastníctva počas stavebných prác, neobstojí. Okrem toho, žalobca vedel, že Okresný súd Martin uznesením zo dňa 08.07.2013 vo veci sp. zn. 21C/19/2008 rozhodol, že pripúšťa, aby do konania na strane odporcu vstúpil ďalší účastník AVEC BUILDING, s.r.o. ako odporca v 2/ rade, to znamená, že žalobca bol účastníkom sporu o vydanie veci ešte pred začatím rekonštrukčných prác, pričom musel vedieť, že daný spor môže dopadnúť pre neho neúspešne, čo sa napokon aj stalo. Pre žalobcu určite platí aj ust. § 159a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je výrok súdu vo veci sp. zn. 18Cb/277/2007 o určenie neplatnosti celého reťazca kúpnych zmlúv, ktoré sa týkali sporných nehnuteľností, záväzný, a to aj voči spoločnosti T - system, s.r.o.. Vzhľadom na právoplatné rozhodnutie o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorou nadobudla sporné nehnuteľnosti Novalis, s.r.o., nie je možné uplatniť princíp nadobudnutia vlastníctva v dobrej viere, aj keby bola preukázaná. Na tom nič nemôže zmeniť ani skutočnosť, že žalobca a následne T - system, s.r.o. nenesú žiadnu zodpovednosť za neplatnosť predchádzajúcich zmlúv o prevode vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. K bodu 3. „Žalobca na rekonštrukciu vydražených nehnuteľností získa právoplatné stavebné rozhodnutie“, žalovaný uviedol, že z rozhodnutia súdu vo veci sp. zn. 17Cb/131/2014 vyplýva, že žalovaný je výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností od 21.12.1993 až po súčasnosť. Ani určovacím rozsudkom vo veci sp. zn. 17Cb/131/2014 by nemohlo dôjsť k tzv. zmene vlastníka nehnuteľností. Určovacie rozsudky konštatujú existenciu práva, ktoré muselo už predtým existovať a existovalo ku dňu vyhlásenia takéhoto rozsudku, z čoho vyplýva, že na základe takéhoto rozsudku nedochádza k tzv. zmene vlastníctva, ako ju predpokladá ust. § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka. To znamená, že stavebné povolenie bolo vydané nevlastníkovi, a teda nemôže byť platné. Žalovaný poukázal na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky s tým, že Stavebný zákon nedovoľuje vydať stavebné povolenie nevlastníkovi. Ak k tomu došlo, považuje sa to za nulitný právny úkon, o ktorom nemusí rozhodovať správny súd, v ktorej súvislosti vychádzal z judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. Cdo 3035/2000. Fakty, ktoré vyjadril žalobca v bodoch 4. a 5. nemajú žiadny vplyv na rozhodnutie okresného súdu, a preto sa k nim žalobca nevyjadril.

15. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu v podaní zo dňa 13.01.2022 (č.l. 704-710 spisu). Poukázal na to, že celá právna podstata sporu tkvie v právnej otázke, či môže nevlastník veci proti vôli jej vlastníka vec zhodnotiť a následne od vlastníka žiadať takto získané bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ žalobca po právnej stránke opiera svoj údajný nárok o ustanovenie § 135b ods. 2 Občianskeho zákonníka, tak žalovaný namieta, že pod uvedené ustanovenie nie je možné subsumovať zlomyseľného spracovateľa, t.j. osobu, ktorá spracovala cudziu vec napriek výslovnému zákazku vlastníka, pretože takýto výkon práva by bol v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V bode 2. vyjadrenia právny zástupca žalobcu popísal skutkový stav, právny osud nehnuteľností, procesný stav a iné významné okolnosti, pričom v bode 3. vyjadrenia zhrnul závery vyplývajúce zo zisteného skutkového stavu, a to, že spoločnosť M-REAL, ktorá pôvodne nadobudla vlastníctvo od spoločnosti žalobcu, toto stratila odstúpením od zmluvy dňa 01.06.2004. Od tohto dňa nemohla s nehnuteľnosťami právne nakladať. Všetky scudzovacie právne úkony vykonané po tomto dátume sú neplatné z dôvodu „nemo plus iuris“, v ktorom zmysle rozhodli všetky konajúce súdy. Druhá zrejma okolnosť bola tá, že žalobca mal v čase nadobudnutia nehnuteľností dražbou jednoznačnú vedomosť nielen o prebiehajúcich súdnych sporoch, ale aj o ukončenom súdnom spore sp. zn. 5C/115/2004, ako aj o existujúcom súdnom zákaze nakladania s nehnuteľnosťami. Žalobca jednoznačne vedel, že draží vec, ktorá nepatrí osobe zapísanej na LV, teda vedel a musel predpokladať, že jeho domnelé vlastníctvo môže byť aj v prípade nadobudnutia dražbou vymazané a zapísané v prospech oprávnenej osoby. Tretia okolnosť, ktorá bola nesporná, bola tá, že žalobca bol žalovaným informovaný ešte pred začatím stavebných prác o tom, že vlastníkom je žalovaný a tiež mu bolo výslovne

zakázané s nehnuteľnosťami akokoľvek nakladať, ktorú informáciu dostal aj stavebný úrad. Štvrtou nespornou okolnosťou bol fakt, že žalobca sa stal účastníkom súdneho konania prakticky ihneď po tom, čo nehnuteľnosti vydražil, teda už ako samotná strana sporu musel mať vedomosť o právnych vadách veci, ako aj procesnom stave konania a stavebné práce napriek tomu počas toho vykonával. Tieto skutkové závery boli bezvýhradne preukázané, vyplývajú z právoplatných rozsudkov a nerozporuje ich ani žalobca. Žalovaný ďalej poukázal na ust. § 3 ods. 1, § 135b ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 93 ods. 3 ZKR. Tvrdenie žalobcu, že právo na vydanie zhodnotenia cudzej veci má proti vlastníkovi každý, kto vec zhodnotí a výklad § 135b ods. 2 Občianskeho zákonníka žalovaný považoval za absurdný. Argumentoval tým, že takom prípade by mal toto právo voči vlastníkovi aj zlodej, pričom prirovnanie žalobcu k postaveniu zlodeja nie je ďaleko od pravdy. Vyplýva to z výpovede konateľa žalobcu pána H. X. na pojednávaní vo veci sp. zn. 21C/18/2008 dňa 08.10.2015, ktorý výslovne uviedol, že o vlastníckych nárokoch inej osoby má vedomosť, ale spolieha sa na to, že dražbou nehnuteľností sa celá „vlastnícka minulosť“ vymazáva. Konateľ žalobcu tu explicitne uvádza, že skutočný majiteľ ho vôbec nezaujíma a že sa spolieha na to, že ak sa vec „preženie cez dražbu“, skutočný majiteľ stratí všetky práva, vrátane súdnej ochrany. Podľa žalovaného ust. § 135b ods. 2 Občianskeho zákonníka nemá na mysli spracovanie cudzej veci proti vôli vlastníka, keďže v tomto ustanovení niet ani zmienky o rozpore s vôľou vlastníka. Žalovaný zvýraznil, že osoba, ktorá vec nadobudla zlomyseľne, nie je detentor. Žalobu žalobcu považoval za protichodnú, lebo žalobca na jednej strane tvrdí, že vec spracoval ako vlastnú a súčasne tvrdí, že ju podľa § 135b ods. 2 Občianskeho zákonníka spracoval, hoci mu bolo známe „že mu nepatrí“. Podľa žalovaného aplikácia § 135b ods. 2 Občianskeho zákonníka je na danú vec vylúčená.

16. Žalovaný mal za to, že nárok žalobcu nemožno posudzovať ani podľa všeobecných ustanovení o bezdôvodnom obohatení podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že za určitých okolností sa môže stať, že vec neprávom od nevlastníka nadobudne dobromyseľná osoba. Takáto osoba je držiteľom veci a na rozdiel od detentora, ktorý drží vedome cudziu vec, dobromyseľný držiteľ ju drží v domnení, že ju vlastní. Ak dôjde počas tejto držby k spracovaniu tejto veci držiteľom a následne k jej vráteniu skutočnému majiteľovi, je nepochybné, že držiteľovi vznikla určitá majetková ujma. Nárok na prípadnú náhradu tejto ujmy však nemôže smerovať voči vlastníkovi veci, ale len voči tomu, kto držiteľovi vec predal, hoci vlastníkom nebol, teda voči tomu, kto porušil svoju právnu povinnosť riadne previesť vlastnícke právo, k čomu uviedol žalovaný príklad. Podľa žalovaného ani dobromyseľný nadobúdateľ nemá voči skutočnému majiteľovi nárok na vydanie protihodnoty toho, čo do veci investoval. Má však nárok voči tomu, kto celú vec zavinil, a to podľa všeobecných ustanovení o náhrade škody. Žalovaný poukázal na stanovisko ku konkurencii zásad bona fidei a nemo plus iuris Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VObd/2/2020 zo dňa 27.04.2021. Uviedol, že v danom prípade však žalobca nebol ani len dobromyseľným nadobúdateľom, čo aj právoplatne skonštatoval súd. Žalobcu nikto nepodviedol, nikto ho neuviedol do omylu ohľadom toho, že nehnuteľnosti sú bez právnych väd. Žalobca nadobudol nehnuteľnosti s plným vedomím rizika, že spoločnosť Novalis, s.r.o. nie je vlastníkom veci a má dokonca súdny zákaz s ňou nakladať. Opačne žalovaný bol extrémne bdely svojich práv a obratom využíval všetky dostupné právne prostriedky na to, aby svoje vlastnícke právo bránil a aby sa o ňom dozvedel každý, koho sa vec týka. Žalovaný mal za to, že pokiaľ by aj súd dospel k názoru, že na vec je možné aplikovať niektoré z vyššie uvedených ustanovení Občianskeho zákonníka, nemohol by takto uplatňovanému nároku poskytnúť súdnu ochranu, a to pre zjavný rozpor s dobrými mravmi. Žalovaný uviedol, že všeobecne musia platiť dve pravidlá, a to 1/ bezdôvodné obohatenie nemožno nikomu vnútiť a 2/ zo spracovania cudzej veci proti výslovnej vôli vlastníka nemôže vzniknúť žiadne právo spracovateľa. Ak by súd pripustil opačný názor, dospel by k absurdným riešeniam. Podľa žalovaného ani ustanovenie § 123b ods. 3, ani § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ani žiadne iné ustanovenie hmotného práva nie je možné zneužívať v rozpore s dobrými mravmi, pretože hlavným dôvodom je to, že by sa poskytovalo právo osobe konajúcej so zlým úmyslom, čo nie je prípustné. Bezdôvodné obohatenie nemožno nikomu vnútiť proti jeho vôli, pričom opačný výklad je absurdný. Ďalej žalovaný poukázal na rôzne možnosti spracovania cudzej veci, v ktorej súvislosti zvýraznil to, že žalobca v konaní preukazuje len akési investície, ale nepreukazuje, že by boli vynaložené na úpravy a opravy, ktoré by boli nevyhnutné a ktoré by musel vykonať aj samotný žalovaný, ak by mal dom v rozhodnom čase v držbe. Navyše, žalobca pred okresným súdom nepreukázal ani len to, že ním vykonané práce boli nevyhnutné. Opačne, tieto práce (ak sa vôbec uskutočnili v žalovanom rozsahu) boli nanajvýš spracovaním, ktoré by si sám žalovaný neprial a tiež ani nemohol sám dovoliť. Vnútenie takýchto prác proti jeho vôli a požadovanie náhrady je preto v hrubom rozpore s dobrými mravmi.

17. Žalovaný uviedol, že ak žalobca skutočne investoval do nehnuteľností v žalovanom rozsahu, môže mať len právo na náhradu škody voči tomu, kto mu ju spôsobil. Takáto pasívne legitimovaná osoba však fakticky neexistuje. Správca konal s odbornou starostlivosťou a informoval dražiteľov presne a podrobne o právnych vadách predmetu dražby, ktoré vyplývali z verejného registra. Úpadca (MISTA, s.r.o.) nepredával nehnuteľnosti, nakoľko bol úpadcom, ktorý stratil právo nakladania so svojím majetkom, navyše nehnuteľnosti mu ani nepatrili, ani nebol ako majiteľ zapísaný na LV. Celý pravdepodobný podvod spočíval v tom, že Novalis, s.r.o. krátko pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na spoločnosť MISTA, s.r.o. bez zjavného dôvodu prevzal jej záväzok voči banke, ktorý nesplatil. Týmto sa nehnuteľnosti dostali do konkurznej podstaty a boli ich možné dražiť. Novalis, s.r.o. tým naoko neporušil súdny zákaz - predbežné opatrenie súdu, lebo nehnuteľnosti nepreviedol, ale „len“ prevzal záväzok. Všetci zúčastnení sa evidentne spoliehali na to, že zneužitím § 93 ods. 3 ZKR získajú nehnuteľnosť a zbavia tým žalobcu aj možnosti brániť sa súdnou cestou, čo nevyšlo. Žalobca si náhradu škody môže uplatňovať voči komu chce, ale javí sa tak, že nemá voči komu. Do uvedeného rizika šiel žalobca s plným vedomím a navyše so zlým úmyslom. Čo sa týka premlčania, žalovaný mal za to, že k vykonaniu investícií malo dôjsť v roku 2013 (kolaudačné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.12.2013), pričom k podaniu žaloby došlo dňa 11.07.2017, a teda trojročná objektívna lehota uplynula dňa 16.12.2016, čo uvádza bez ohľadu na to, že žalobný nárok je v merite nedôvodný.

18. K výške nároku žalovaný uviedol, že žalobe nie je možné vyhovieť z dôvodu nepreukázania dôvodnosti žalobnej istiny. Súd prvej inštancie sa výškou nároku logicky nezaoberal, avšak žalovaný z opatrnosti namieta i túto okolnosť. Znalecký posudok „EXPERTA, s.r.o.“, ktorý žalobca doložil, nie je znaleckým posudkom, nakoľko neobsahuje obligatórnu náležitosť znaleckého posudku a navyše je úplne zle zameraný. Právo na náhradu pri spracovaní vecí nie je úmerné vynaloženým nákladom, ale skutočnému zhodnoteniu veci. Okrem toho znalecký posudok obsahuje celkom zjavne nezmyselné a nadhodnotené položky. Znalecký posudok G. H. neobsahuje znaleckú doložku súkromného posudku podľa § 209 ods. 2 CSP, a preto je pred súdom nepoužiteľný. Okrem toho obsahuje len trhovú cenu nehnuteľností v roku 2014, neobsahuje žiadne znalecké závery odôvodňujúce príčinnú súvislosť medzi vykonanými prácami a zvýšením hodnoty stavby. Prostým porovnaním hodnoty v roku 2012 (pred dražbou) a v roku 2014 nie je možné zistiť výšku prípadného zhodnotenia stavby v dôsledku vykonaných investícií. Žalovaný uvedené namietal už pred súdom prvej inštancie, tento sa tým z dôvodu procesnej hospodárnosti nezaoberal a z uvedeného dôvodu žalobe nemožno vyhovieť ani v odvolacom konaní, nakoľko odvolacie konanie nepripúšťa doplnenie dokazovania. Na záver žalovaný zhrnul, pokiaľ by odvolací súd dospel k inému záveru, aby sa vysporiadal s námietkami, a to, pod aké ustanovenie hmotného práva má spadať žalobný nárok; ak má ísť o ust. § 135b ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako je možné súčasne tvrdiť, že žalobca investoval do nehnuteľností vo viere, že mu patria a súčasne vo vedomí, že mu nepatria; ak má ísť o ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tak zaujať jasné a presvedčivé stanovisko k otázke, či je možné bezdôvodné obohatenie inému vnútiť proti jeho vôli; na základe čoho je možné dospieť k záveru, že žalobca nadobudol a spracoval nehnuteľnosti dobromyseľne; či je možné vykonávať právo podľa § 135b ods. 2 alebo § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka za takých skutkových okolností, ako sú v prejednávanej veci a či taký výkon práva nie je v rozpore s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, či bola v konaní preukázaná výška nároku, teda odborné posúdenie ekonomickej hodnoty stavby, ktorá sa zvýšila v príčinnej súvislosti s vynaloženými investíciami a premlčanie nároku. Za najpodstatnejšie považoval názor na dve právne otázky, a to, že bezdôvodné obohatenie nemožno nikomu vnútiť a že zo spracovania cudzej veci proti výslovnej vôli vlastníka nemôže vzniknúť žiadne právo spracovateľa. Ak by sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou žalovaného a súdu prvej inštancie, žiadal žalobu zamietnuť a ukončiť dlhotrvajúce spory.

19. Na to bolo uskutočnené podanie priamo žalobcom zo dňa 7.1.2022, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Martin dňa 14.01.2022, označené ako „Doplnenie odvolania“ (č.l. 716-717 spisu). V tomto podaní žalobca napísal svoj vlastný názor, podľa ktorého budovu kúpil na dražbe v konkurze za 330 000,- Eur, keď ju kupoval, bolo mu povedané, že ak vec kúpi a zaplatí, je jeho, pretože mu ju predávajú z konkurzu a nikto si voči správcovi nenárokoval vlastnícke práva k predávanej budove, a tak ju kupuje bez tiarch. Dražba prebehla, peniaze vyplatil a dražbu na súde nikto nenapadol. Nejaký pán L. za spoločnosť SAT spol. s r.o. začal písať listy a podal voči firme žalobcu žalobu na súde. Keďže žalobca kúpil budovu z konkurzu, voči ktorému firma pána L. nenamietala, bol vo viere, že budova je jeho a jedná sa len o obštrukcie; podal návrh na stavebné povolenie a keď mu bolo vydané, tak budovu prestaval, bola totiž v katastrofálnom stave. Po vydaní stavebného povolenia, voči ktorému zas na súde nikto nič nežiadal, budovu prestaval a minul viac ako 1,8 milióna Eur. Po rokoch prišiel na súde o budovu a bola prisúdená

pánovi L., ale ten mu za ňu nemusel zaplatiť podľa súdov kúpnu cenu a peniaze žalobca nemal ako dostať z konkurzu, nakoľko štát ho podviedol a skončil skôr konkurz, ako boli skončené súdne konania. Žalobca si nemal kúpnu cenu od koho pýtať, právnik mu to vysvetlil. Takže pán L. prišiel zadarmo k novoprestavanej budove, zväčšenej oproti pôvodnej budove na viac ako dvojnásobok. Žalobca si povedal, že kúpnu cenu 333.000,- Eur mu nikto nevráti, ale to, čo dostal pán L. zadarmo - 1,5 mil. Eur ako celú cenu prestavby, mu predsa musí vrátiť. Zistil, že súd si myslí, že pán L. môže dostať energiu, čas a peniaze žalobcu, vďaka čomu má budovu zhodnotenú zadarmo, teda žalobcovi nemusí nič zaplatiť, pričom to užíva, čo je mimo rámca normality. S týmto žalobca nesúhlasí, a to, čo bolo ním prestavané, si pôjde zobrať späť, hoci zostane budova nepoužiteľná, ako bola predtým, keďže to nemal podľa súdu stavať a pán L. s tým nesúhlasil a nesúhlasí. Žalobca a ani jeho konateľ osobne nikdy nikomu nedlhoval, a ani nedlhuje, nemyslí si, že takto má fungovať slovenská justícia, že si každý má zobrať svoje, zničiť a nechať zničené, ako to nechal v konkurze pán L., keď to kupoval. Ak to má byť tak, že mu môže zobrať niečo žalobcove a nemusí platiť, tak je to podľa žalobcu nezákonné a nespravodlivé, ale bude to rešpektovať a budovu postavenú podľa stavebného povolenia, keďže pán L. s prestavbou nesúhlasí, nechá zbúrať. Keďže sa takto podvodne chce pán L. dostať k hodnote 1,5 mil. Eur, začal zisťovať minulosť príbehu a budovy, na základe ktorého zistil, že pán L. nezaplatil ani jednu korunu za úver banke, tá mu budovu zobrala, potom mu ju súdy vrátili tak, že ju zobrali od žalobcu, ktorý predtým nikdy s jeho budovou nemal nič spoločné a riadne za ňu zaplatil do konkurzu a pán L. má zadarmo aj pôvodnú starú budovu, aj prestavbu. Považoval to za nespravodlivé. Žiadal, aby mu boli peniaze, ako boli žalované, priznané.

20. K doručenému doplneniu odvolania žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný (č.l. 725 - 726 spisu). Poukázal na to, že žalovaný je vlastníkom nehnuteľností od 21.12.1993 až po súčasnosť. Budova bola dňa 01.01.1994 skolaudovaná ako novostavba, budova bola využitá na 100% do 12.09.1995, kedy žalovaného Správa katastra Martin nezákonným spôsobom, a to na základe absolútne neplatnej zmluvy o záložnom práve, zbavila vlastníctva, dovtedy bola budova v perfektnom stave. Do stavu, v akom ho prevzal žalobca, ho dostala spoločnosť Novalis, s.r.o., ktorá zapríčinila havarijný stav, od ktorej žalobca fiktívne kúpil nehnuteľnosť. Pán X., ako majiteľ spoločnosti žalovaného, napriek tomu, že vedel, že na liste vlastníctva je predbežné opatrenie, ktoré neumožňovalo narábať s nehnuteľnosťou až do ukončenia súdu vo veci neplatnosti kúpnych zmlúv a tiež vedel, že na liste vlastníctva bola zapísaná poznámka o súdnom konaní vo veci vydania nehnuteľností, tieto skutočnosti nerešpektoval, navyše, budovu začal rekonštruovať po upozornení žalovaného, že nie je vlastníkom a po tom, ako sa stal žalovaný vo veci sp. zn. 21C/19/2008. Z právoplatných rozhodnutí vyplýva, že žalovaný je výlučným vlastníkom nehnuteľností od 21.12.1993 bez prerušenia, a preto tvrdenie, že sa obohatil na úkor žalobcu, je fabuláciou. Vyhrážky žalobcu, že nechá zbúrať nehnuteľnosť, bude riešiť v trestnoprávnej rovine. Nie je pravdou tvrdenie, že pán L. prišiel k budove zadarmo, pravdou je, že budovu žalovaný vlastnil a že rekonštrukciou žalobcu sa oproti pôvodnému stavu nehnuteľnosť znehodnotila. Pokiaľ žalovaný zisťoval minulosť nehnuteľnosti a zistil, že budovu mal žalovaný úplne zadarmo odpočiatku, ide o nepravdy. Podľa žalovaného doplnenie odvolania je prekrúcaním faktov.

21. K doručenému vyjadreniu právneho zástupcu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne v podaní zo dňa 14.02.2022 (č.l. 729 - 730 spisu). Žalobca poukázal na to, že na konkurznej dražbe (18.11.2012), nepoznajúc Novalis, s.r.o., MISTA, s.r.o., SAT spol. s r.o., M-REAL a históriu vydražovaných nehnuteľností, nehnuteľnosti vydražil za tým účelom, aby ich zrekonštruoval. Získal riadne stavebné povolenie a po jeho právoplatnosti rekonštrukciu na svoje náklady aj vykonal, k čomu došlo v roku 2013. Po nadobudnutí nehnuteľností na dražbe nejaká spoločnosť SAT spol. s r.o. sa začala dosť nezrozumiteľne domáhať vlastníckeho práva k vydraženým nehnuteľnostiam, nepodala ani len žalobu o neplatnosť vykonanej dražby, ani sa v konkurznom konaní nedomáhala svojho vlastníckeho práva žalobou o vylúčenie nehnuteľností zo súpisu a očividne bola poslednýkrát vlastníkom nehnuteľností od roku 1995. Čiže si treba predstaviť situáciu, že niekto na konkurznej dražbe vydraží vec od správcu konkurznej podstaty, nezaujímajúc sa o jej vlastnícku históriu, čo je bežné, a zrazu sa prihlási „skutočný“ vlastníkom, ktorý ale bol „skutočným vlastníkom“ naposledy pred 20 rokmi. K tomuto presne došlo, žalobca preto absolútne nepredpokladal, že by bolo možné, že by o svoje vlastnícke právo k vydraženým veciam mohol prísť. K tomuto však došlo a je právoplatne rozhodnuté, že SAT spol. s r.o. je vlastníkom, pričom žalobca mal byť na konkurznej dražbe nedobromyseľný, ale nie preto, že by čokoľvek o histórii vydražených nehnuteľností v čase dražby vedel, ale preto, že z poznámok na LV sa mal pred konaním dražby viac zaujímať o vlastnícku históriu predmetných nehnuteľností a keby sa o tieto poznámky zaujímal, musel by mať pochybnosti

o oprávnenosti správcu konkurznej podstaty dražiť predmetné nehnuteľnosti. Žalobca vyhodnocuje skutkové okolnosti tak, že odo dňa konania konkurznej dražby až do predaja nehnuteľností spoločnosti T-system, s.r.o. bol dobromyseľným užívateľom vydražených nehnuteľností, a predovšetkým bol absolútne subjektívne presvedčený, že je ich vlastníkom, a preto sa má na túto situáciu aplikovať § 135b ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvého stupňa však rozhodol o tom, že žalobca nemá nárok na žiadnu náhradu za zhodnotenie nehnuteľností, ktoré na svoje náklady zrekonštruoval, a naopak, žalovaný má byť vlastníkom úplne nových zrekonštruovaných nehnuteľností bez toho, aby musel komukoľvek čokoľvek za to zaplatiť, pretože na rekonštrukciu nedal súhlas, resp. to „zakázal“. Podľa žalobcu, aj ak by mal ktokoľvek za to, že za daných skutkových okolností bol pri rekonštrukcii vydražených nehnuteľností žalobca nedobromyseľný, aj v takom prípade žalobcovi patrí náhrada, a to v zmysle § 135b ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov považoval rozsudok prvého stupňa, ktorým žalobu zamietol, za nezákonný, nakoľko je v priamom rozpore s jasnou dikciou zákona § 135b ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka rozsudkom zaoberajúcim sa iba základom nároku. Žalobca nerozumie názorom žalovaného uvedeným vo vyjadrení, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je prípustný iba v prípade, ak ten, čo sa obohatil, mal s týmto obohatením vopred vysloviť súhlas, ktorý je v rozpore so zákonom ustálenou súdnou praxou a princípmi súkromného práva. Podľa žalovaného je v súlade s dobrými mravmi, keď žalobca žalovanému zaplatil kompletnú rekonštrukciu rozsiahlych nehnuteľností za omnoho viac ako 1 milión Eur, čo bolo preukázané a tieto si žalovaný môže ponechať a žalobca nemá akúkoľvek náhradu. Žalobca mal za to, že žalovaný vôbec nerešpektuje existenciu a dikciu § 135b ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, a preto ním prezentované názory nepovažuje za právne nesprávne. K výške nároku žalobca uviedol, že týmto sa súd prvej inštancie nezaoberal, nakoľko zamietol žalobu v rámci rozhodovania o základe, a preto takéto posudzovanie nemôže byť predmetom odvolacieho konania. Napriek tomu uviedol, že predložil znalecký posudok, ktorým preukázal hodnotu stavebných prác ku dňu podania žaloby, teda znalecky určenú objektívnu hodnotu stavebných prác, ako aj hodnotu ich amortizácie. Ak žalovaný opakuje, že žalobca sa nemôže domáhať vynaložených nákladov na rekonštrukciu nehnuteľností, tak žalobca dvakrát zopakoval, že to si neuplatňuje a nikdy neuplatňoval, hodnotu rekonštrukcie totiž tvoria žalobcom uhradené faktúry za rekonštrukciu, náhradu týchto si však žalobca predsa neuplatňoval. Žalovaný opakovane namieta skutočnosť, ktoré neexistovali a vyvracia tvrdenia, ktoré žalobca netvrdil. Žalobca presne odôvodnil svoj nárok, tento všetkými dostupnými prostriedkami preukazoval, či to bolo vyhotovenie znaleckého posudku na určenie hodnoty stavebných prác, keď toto žalovaný namietal a predložil dôkazy, ktoré práve určujú hodnotu nehnuteľností pred a po rekonštrukcii, z ktorých niet žiadnych pochybností, že k totálnej rekonštrukcii na náklady žalobcu skutočne došlo a došlo tak k zhodnoteniu nehnuteľností na náklady žalobcu. Navrhoval vykonanie znaleckého posudku súdom na zistenie výšky bezdôvodného obohatenia, takže si dôkaznú povinnosť preukázať výšku uplatneného nároku plnil počas celého konania. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil.

22. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 16.2.2022 bolo žalovanému prostredníctvom zástupcu doručené vyjadrenie žalobcu s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní vyjadriť (doručenka na č.l. 738 spisu), ktorú možnosť žalovaný v lehote určenej okresným súdom a ani k momentu rozhodovania krajského súdu nevyužil.

23. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP na základe podaného odvolania žalobcu postupom bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom, za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený, ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

24. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/58/2022-743 zo dňa 08.12.2022, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline, v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia Krajského súdu dňa 17.01.2023 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

25. Primárne krajský súd uvádza, že z titulu aplikácie § 379, § 380 ods. 1 CSP bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu, ktoré boli obsiahnuté v písomne podanom odvolaní zo dňa 22.12.2021 (č.l. 661 - 663, 664 - 666 spisu), a to len tými, ktoré sa týkali posúdenia nároku žalobcu, jeho relevantných

tvrdení a dôkazov produkovaných v konaní pred súdom prvej inštancie, vo väzbe na dôvody a obsah obrany žalovaného v tomto konaní, za viazanosti odvolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie podľa ust. § 383 CSP, za stavu zistenia, že nebol dôvod na zopakovanie alebo doplnenie dokazovania, ak z obsahu Zápisnice o pojednávaní zo dňa 12.11.2021 pred okresným súdom vyplývalo, že „k samotnému preukázaniu základu a k samotnému preukázaniu nároku (strany) nemajú návrhy na doplnenie dokazovania“.

26. Podstatou odvolania žalobcu boli námietky, že okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a tým k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Žalobca mal za to, že rozsudok okresného súdu je nezákonný a nespravodlivý, nepochopiteľný, keď úvahy okresného súdu sú nelogické, v rozpore s právnym aj skutkovým stavom.

27. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní neurobil odvolacími dôvodmi sporné iné skutočnosti, tak následne potom ani krajský súd nemal vytvorený zákonný priestor k tomu, aby iné, než odvolacie dôvody vyhodnocoval. Z tohto dôvodu, čo netvorilo predmet odvolacieho konania, sa stalo v rámci prijatých záverov okresného súdu odvolacím konaním nedotknuté.

28. K jednotlivým odvolacím dôvodom žalobcu v procesnej ako i v hmotnoprávnej rovine tak, ako boli vyjadrené v písomne podanom odvolaní zo dňa 22.12.2021, krajský súd uvádza nasledovné posúdenie.

29. V prvom rade k nepochopiteľnosti, nezrozumiteľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd poukazuje na to, že štruktúra odôvodnenia súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého prvoinštančného rozsudku dospel k záveru, že tento kritériá vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 CSP napriek jeho stručnosti spĺňa, pretože zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia vyplýva, čoho sa žalobca svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený, zistený, aké právne normy na vec aplikoval a ako tieto vyložil, aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre strany prejednávaneho sporu a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností procesných strán vo vzťahu k žalobou uplatnenému návrhu. Okresný súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol svoje zistenia, popísal vykonané relevantné dôkazy, a to listinné dôkazy, s vecou súvisiace rozhodnutia okresného súdu i krajského súdu a uviedol, ako tieto jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti vyhodnotil a na základe tohto vyhodnotenia vec právne posúdil. Rozsudok okresného súdu obsahuje dostatočné zdôvodnenie, uvedenie zistení a dôkazov, z ktorých okresný súd vyvodil skutkový záver, identifikoval zistený skutkový stav a následne prijatý záver vyjadril. Nedostatok odôvodnenia rozsudku okresného súdu by zakladal jeho nepreskúmateľnosť, nezrozumiteľnosť len v tom prípade, ak by písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahovalo žiadne vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie okresného súdu, k čomu nedošlo. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je zvýrazniť práve tie zistenia a dôkazy, ktoré mali pre vec podstatný rozhodujúci význam, čo aj okresný súd uskutočnil. Závery okresného súdu, a to tak skutkové ako aj právne, nie sú zjavne neodôvodnené. Odvolací súd zdôrazňuje, že za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd nerozhodol a neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa - žalobcu. To, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nezákonnosti, nezrozumiteľnosti súdneho rozhodnutia.

30. K námietke, že okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal rozhodnutiu vo veci samej, bol postupom, ktorým žalobcovi ako sporovej strane nebola znemožnená realizácia jemu patriacich procesných oprávnení a nebola ani marená možnosť žalobcovi ako sporovej strane jej aktívnej účasti na konaní, čo vyplýva z priebehu postupu konania pred

súdom prvej inštancie. Realizácia procesných oprávnení sa sporovej strane neznemožňuje právnym posúdením. Je potrebné zdôrazniť, že z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Vzhľadom k rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu bolo zrejmé, že procesné oprávnenie žalobcu na označovanie a predkladanie dôkazov žalobcovi ako sporovej strane nebolo popreté. Žalobca mal možnosť označovať dôkazy, avšak je potrebné poukázať na pozíciu súdu, do výlučnej právomoci ktorého patrí posúdenie, ktoré z označených dôkazov niekto z sporových strán vykoná, resp. nevykoná a akým spôsobom tieto dôkazy vyhodnotí.

31. K nesprávnym skutkovým zisteniam, k nesprávnemu zhodnoteniu vykonaných dôkazov, čo boli v ďalšom odvolacie dôvody žalobcu, krajský súd uvádza, že nezistil ich opodstatnenosť. Okresný súd v potrebnom a dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie, za zachovania procesnej aktivity sporových strán, za dodržania dôkaznej povinnosti, ako aj povinnosti tvrdenia. Okresný súd vyhodnocoval dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach. Krajský súd konštatuje, že priebeh dokazovania pred okresným súdom nepredstavoval zásah do práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces sa premieta aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, lebo vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov (článok 46 Ústavy SR). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia, jeho logického myšlienkového postupu. Súd pri hodnotení dôkazov zásadne nie obmedzovaný právnymi predpismi v tom, v akom a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotenú, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama o sebe nezakladá prípustnosť dovolania.

32. V komplexnosti k námietkam žalobcu v procesnej rovine odvolací súd poukazuje na to, že pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaním konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosť jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo 201/2016, 6Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritornú rozhodovacia činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúceho opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Úlohou súdu je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré rozhodol. Rovnako vo svojej rozhodovacej činnosti Najvyšší súd SR skonštatoval, že realizácia procesných oprávnení sa sporovej strane neznemožňuje právnym posúdením (R 54/2012, 1Cdo 62/2010, 2Cdo 97/2010, 3Cdo 53/2011, 4Cdo 68/2011, 5Cdo 44/2011, 6Cdo 41/2011, 7Cdo 26/2010).

33. Uvádza odvolací súd, že rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, pričom rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní, a vychádzal zo správne aplikovaných, interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci.

34. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. Krajský súd konštatuje, že ani tento odvolací dôvod žalobcu nebol relevantný, pretože okresný súd v potrebnom rozsahu na zistený skutkový stav veci, za dôkaznej povinnosti sporových strán, aplikoval správnu právnú úpravu, ktorú aj správnym spôsobom interpretoval, t.j. nedošlo k žiadnej zo situácií, ktorou sa rozumie nesprávne právne posúdenie veci.

35. Pre spôsob vedenia konania a dokazovania pred okresným súdom boli tak podstatné tvrdenia žalobcu v rámci prostriedkov procesného útoku a žalovaného v rámci prostriedkov procesnej obrany v spojení s Čl. 8 CSP, podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Je nepochybné, že s povinnosťou tvrdenia je spojená aj dôkazná povinnosť.

36. Vo vecno-právnej rovine odvolací súd za aplikácie ust. § 383 CSP zvyrazňuje, že bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil okresný súd, keďže neboli zistené dôvody na zopakovanie alebo na doplnenie dokazovania, keď žalobca takýto návrh v odvolaní ani neuskutočnil.

37. Predmetom konania bol žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy 827.933,20 Eur s príslušenstvom ako bezdôvodného obohatenia vo výške objektívne stanovenej hodnoty stavebných prác, ktoré žalovanému vzniklo tým, že žalobca na svoje náklady zrekonštruoval nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXXX v k.ú. P., budova súpisné číslo XXXX, postavená na parcele č. 459/7 C-KN, parcela č. 459/8 C-KN zásadným spôsobom, ktorú v rámci speňažovania konkurznej podstaty kúpil na dražbe v dobrej viere, mal za to, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností, ako vlastníkom bol aj zapísaný na LV, pričom následne bolo právoplatne rozhodnuté, že aj v čase zapísania vlastníckeho práva žalobcu bol skutočným vlastníkom nehnuteľností žalovaný. Žalobca na nehnuteľnú vec vo vlastníctve žalovaného vynaložil značné finančné prostriedky.

38. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd preukázané a medzi stranami ani nebolo sporné, ktoré skutkové zistenia si osvojil i odvolací súd, že žalobca nadobudol nehnuteľnosti od spoločnosti Novalis, s.r.o. v dobrovoľnej dražbe konanej dňa 10.12.2012, ktorej navrhovateľom bol JUDr. Marián Ďurana, správca konkurznej podstaty úpadcu MISTA, s.r.o. v konkurze. Vlastníkom predmetu dražby podľa osvedčenia o priebehu dobrovoľnej dražby mala byť spoločnosť Novalis, s.r.o. a vydražiteľom žalobca - AVEC BUILDING, s.r.o.. Následne došlo k zapísaniu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam Okresným úradom Martin - odbor katastrálny v prospech spoločnosti AVEC BUILDING, s.r.o., ktorá podľa kolaudačných rozhodnutí vydaných Mestom Martin evidenčné číslo 141/2013 a č. 46/2014, uskutočnila stavebné úpravy uvedených nehnuteľností.

39. Okresný súd svoje rozhodnutie (o základe uplatneného nároku) v podstate založil na závere, že nárok žalobcu nie je daný, pretože žalobca nebol dobromyseľný pri nadobúdaní nehnuteľností v rámci dražby a napriek tomu, že mu bolo známe, že tretia osoba, s najväčšou pravdepodobnosťou práve spoločnosť SAT spol. s r.o. je vlastníkom uvedených nehnuteľností, pristúpil k stavebným úpravám aj proti výslovnej vôli vlastníka, a preto k bezdôvodnému obohateniu dôjsť nemohlo.

40. Žalobca v odvolaní namietal nezákonnosť a nesprávnosť záveru okresného súdu v tom, že sa nezaoberal právnou úpravou v § 135b ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, pričom je irelevantné, či žalobca bol dobromyseľný pri spracovaní cudzej veci, nakoľko má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia aj v prípade svojej nedobromyseľnosti. Zároveň poukázal na to, že nikdy nesúhlasil so závermi súdov v konaní o určenie vlastníckeho práva/vydanie veci, že mal byť nedobromyseľný pri nadobúdaní nehnuteľnosti v konkurznej dražbe. Za nedobromyseľného bol súdmi považovaný nie preto, že by „vedel alebo musel vedieť“, že SAT spol. s r.o. je vlastníkom (§ 93 ods. 3 ZKR), ale preto, že mohol mať pochybnosti, či správca konkurznej podstaty môže speňažovať majetok spoločnosti NOVALIS, s.r.o. (rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/48/2020 zo dňa 28.01.2021), čo je rozdiel voči predpokladu uvedenému v § 135b ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý je stanovený na prípady, keď spracovateľ veci nepochybne pozitívne vie, že spracúva cudziu vec a nie pre prípady, keď 1/ je oprávneným stavebníkom v zmysle právoplatného stavebného povolenia, 2/ je zapísaným vlastníkom na LV a 3/ je účastníkom súdneho konania o určenie vlastníckeho práva, existencia súdneho konania neznamena automaticky, že držiteľ a užívateľ veci je nedobromyseľný držiteľ. Naopak, zákon výslovne takéhoto držiteľa považuje za oprávneného držiteľa v zmysle § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

41. Pre záver o (ne)opodstatnenosti nároku žalobcu smerujúceho k úhrade zhodnotenia nehnuteľného majetku žalovaného bolo dôležité ustáliť tak, ako aj správne postupoval okresný súd, to, či žalobca v čase stavebných úprav nehnuteľností bol ich vlastníkom, resp. mohol sa domnievať, že je ich oprávneným držiteľom (§ 130 Občianskeho zákonníka), s ohľadom na právnú úpravu, ktorá v súvislosti s takýmto posúdením spája odlišné právne dôsledky.

42. Vo všeobecnosti uvádza odvolací súd, že držba je faktický stav, pri ktorom má držiteľ vec vo svojej moci, užíva ju a požíva plody a úžitky z nej, disponuje ňou, prípadne vykonáva činnosť, ktorá pripúšťa trvalý alebo opätovný výkon. Oprávneným je držiteľ, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí; pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je

oprávnená (§ 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Neoprávneným je držiteľ, ktorý so zreteľom na všetky okolnosti nie je (nemôže byť) dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí.

43. V prejednávanom spore bolo nepochybné, že žalobca nehnuteľnosti, ktoré nadobudol v rámci speňažovania konkurznej podstaty v dražbe, konanej dňa 10.12.2012, zrekonštruoval. Otázka (ne)dobromyseľného nadobudnutia nehnuteľností žalobcom už bola riešená v právoplatne skončenej veci vedenej pred Okresným súdom Martin sp. zn. 21C/19/2008 o vydanie nehnuteľnosti (rozsudok na č.l. 16 spisu) a v právoplatne skončenej veci Okresného súdu Martin sp. zn. 17Cb/131/2014 o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti, so záverom, že žalobca pri nadobúdaní nehnuteľností v dražbe nebol dobromyseľný, t.j. že z dôvodu nedobromyseľnosti žalobca nenadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Odvolací súd súvislosti s (ne)nadobudnutím vlastníctva žalobcom poukazuje na odsek 43. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/48/2020 zo dňa 28.1.2021 (č.l. 386 - 400 spisu), v ktorom bolo uvedené, že „...V zmysle úpravy ust. § 93 ods. 3 ZKR síce kupujúci pri odplatnom prevode veci zapísanej do súpisu môže nadobudnúť vlastnícke právo aj vtedy, keď úpadca nebol vlastníkom tejto veci, avšak s výnimkou prípadu, kedy vedel alebo musel vedieť, že úpadca alebo tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu, ktorou osobou je v prejednávanom prípade spoločnosť NOVALIS s.r.o., nie je vlastníkom veci. Ak AVEC BUILDING, s.r.o. napriek skutočnostiam vyplývajúcim z poznámok, ktoré sú súčasťou oznámenia o dražbe a ktoré v danom čase boli zapísané na predmetnom liste vlastníctva, a napriek výslovnému zákazu, ktorý bol uložený spoločnosti NOVALIS s.r.o. ako osobe, ktorej majetok zabezpečoval záväzky úpadcu, s týmito nehnuteľnosťami nakladať, sa na predmetnej dražbe zúčastnil, tak na jeho strane aj s prihliadnutím na jeho osobitné postavenie podnikateľa v oblasti týkajúcej sa nehnuteľností, nie je možné konštatovať dobromyseľnosť.“ V odseku 47. odôvodnenia tohto rozsudku krajského súdu o.i. k otázke aplikácie ust. § 93 ods. 3 ZKR bolo poukázané na záver Najvyššieho súdu SR v uznesení č.k. 6Cdo 60/2017 v konaní o dovolaní o vydanie predmetných nehnuteľností, ktorý uviedol, že „súd prvej inštancie nepochybne aplikoval na vec vyššie zmienené ust. § 93 ods. 3 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a u intervenientky (ale aj u žalovanej) posudzoval jej dobrú vieru pri nadobudnutí sporných nehnuteľností v konkurznej dražbe a dospel k záveru, že intervenientka (v tomto konaní žalobca) vzhľadom na okolnosti danej veci nebola pri nadobúdaní nehnuteľností dobromyseľná, a teda vlastnícke právo k nim nenadobudla“ ako aj, že Ústavný súd SR na základe ústavnej sťažnosti žalovaného a intervenienta na strane žalovaného (v tomto konaní žalobca) uznesením č.k. IV. ÚS 409/2020-66 zo dňa 25. augusta 2020 ústavnú sťažnosť odmietol, pričom okrem iného vo vzťahu k ust. § 93 ods. 3 ZKR uviedol, že toto ustanovenie v zmenenej podobe nadobudlo účinnosť od 1. januára 2012, čím sa z dovtedy platného prelomenia zásady nemo plus iuris vylúčil prípad nedobromyseľného nadobúdateľa, t.j. prípad, ak osoba pri odplatnom prevode veci zapísanej do súpisu vedela alebo musela vedieť, že úpadca nie je vlastníkom veci. Ústavný súd poznamenal, že „len samotná skutočnosť, že k prevodu vlastníckeho práva či už k hnutelnej alebo nehnuteľnej veci dochádza v rámci konkurzného konania pod dozorom správcu a konkurzného súdu s poukazom na v súčasnosti platnú právnu úpravu (§ 93 ods. 3 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii) automaticky neznamená (ako sa mylne domnievajú sťažovateľky), že nie je možné vlastníckou žalobou uplatniť určenie vlastníckeho práva pôvodným vlastníkom proti osobe, ktorá pri odplatnom prevode veci zapísanej do súpisu vedela alebo musela vedieť, že úpadca alebo tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu, nie je vlastníkom veci“. Ústavný súd ďalej konštatoval, že „vzhľadom na to, že v danom prípade bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obchodná spoločnosť NOVALIS s.r.o., ktorá v prípade dobrovoľnej dražby figurovala ako vlastníč sporných nehnuteľností, ktorými boli zabezpečené záväzky úpadcu vo vzťahu k veriteľovi ČSOB, a.s., nebola skutočným vlastníkom týchto sporných nehnuteľností, bolo úlohou okresného súdu s poukazom na § 93 ods. 3 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii skúmať, či sťažovateľka v 2. rade v pozícii nadobúdateľa bola v prípade prevodu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam dobromyseľná, s čím sa súdy ako s právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie vo veci, v danom prípade ústavne akceptovateľným spôsobom a v ústavne akceptovateľnom rozsahu zaoberali“.

44. V súvislosti s námietkou nesprávneho právneho posúdenia dobrej viery žalobcu, ktorý bol subjektívne presvedčený, že na konkurznej dražbe sa stal vlastníkom nehnuteľností, tieto vydražil, aby ich zrekonštruoval, teda dokedy (od ktorého momentu) bol žalobca so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, resp. nedobromyseľný v tom, že predmetné nehnuteľnosti mu skutočne patria, tak odvolací súd zvyčajne platí, že dobromyseľnosť držby zaniká, a teda zmena držby z oprávnenej na neoprávnenú nastáva momentom, kedy sa držiteľ oboznámil od kohokoľvek, či akýmkoľvek spôsobom sa dozvedel o skutočnosti, ktorá objektívne musela v ňom vyvolať pochybnosť

o tom, že mu vec alebo právo patrí, popr. pochybnosť, že je subjektom práva, ktorého obsah vykonáva. Tak je tomu aj v prípade, kedy sa oprávnený držiteľ veci dozvie od osoby, ktorá si sama uplatňuje nárok na vec, že nie je vlastníkom veci z dôvodu, že úkonom, ktorým malo byť založené vlastníctvo držiteľa, došlo k určitému porušeniu relevantného ustanovenia zákona. V takomto prípade stráca držiteľ dobrú vieru, t.j. bez ohľadu na to, že subjektívne naďalej ostal v presvedčení o svojom vlastníctve, resp. oprávnenom výkone práva. Pritom nie je právne významný právny názor osoby, ktorá spochybnila vlastníctvo oprávneného držiteľa, dôležitý nie je ani vzťah tejto osoby k predmetu držby, určujúce je vyvolanie pochybností objektívne spôsobilých spochybniť vlastníctvo do tej doby dobromyseľného držiteľa. Uvedené vyplýva z ust. § 130 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, pričom pre vyriešenie otázky, dokedy mohla byť držba žalobcu oprávnená, podstatným bolo to, kedy nastal okamih, ktorý u žalobcu vyvolal, resp. mohol vyvolať pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu rozumne požadovať od každého subjektu, pochybnosť o tom, že mu uvedené nehnuteľnosti patria.

45. V danej veci, už v odseku 49. rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/48/2020 zo dňa 28.1.2021 bolo vyjadrené, že „Okresný súd pritom riešil aj otázku dobromyseľnosti žalovaného ako nadobúdateľa týchto nehnuteľností od spoločnosti AVEC BUILDING, s.r.o., pričom vecne správne poukázal na skutočnosť, že priamo z kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi predávajúcim AVEC BUILDING, s.r.o., a žalovaným ako kupujúcim dňa 11.11.2014 (č.l. 311 spisu), z jej Čl. IV. bod 4.2., vyplýva vedomosť strán tejto zmluvy o poznámkach, ktoré sú k predmetným nehnuteľnostiam zapísané na liste vlastníctva, teda o poznámke o začatí konania o vydanie veci, ďalej o poznámke o súdnom konaní o vypratanie a vydanie nehnuteľností a tiež o konaní o žalobe na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, čo viedlo k vecne správne záveru okresného súdu, že ani žalovaný nebol dobromyseľný, a preto nemohol platne nadobudnúť k týmto nehnuteľnostiam vlastnícke právo“. Zároveň, ak žalovaný listom zo dňa 10.04.2013 adresovaným žalobcovi označeným „Nemožnosť nadobudnutia veci od nevlastníka na dobrovoľnej dražbe a porušovanie Stavebného zákona“ (č.l. 172-173 spisu), v ktorom poukázal na vydané rozhodnutie vo veci pod sp. zn. 18Cb/277/2007, ktorým bolo rozhodnuté o neplatnosti všetkých kúpnych zmlúv evidovaných na LV č. XXXX od roku 1995 a podľa ktorého nehnuteľnosť na LV č. XXXX v čase rozhodovania nebola vo vlastníctve firmy Novalis, s.r.o., a preto nemohlo vlastnícke právo prejsť na žalobcu a súčasne vyzval žalobcu, aby okamžite prestal so stavebnými úpravami na budove, ktorej nie je vlastníkom, tak potom žalobca nemohol byť od doručenia tohto listu (čo relevantne nespochybnil), v dobrej viere, ak mu vlastníkom veci vážnym prejavom vôle oznámil, že vec mu nepatrí, ale patrí jemu a uviedol k tomu možné dôvody. K tomu, že žalobca nemohol byť v dobrej viere, pristupuje aj skutočnosť vyplývajúca z prvého odseku rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 21C/19/2008 v konaní o žalobe SAT spol. s r.o. o vydanie veci, že v tomto konaní uznesením zo dňa 08.07.2013 súd pripustil, aby do konania na strane žalovaného pristúpil AVEC BUILDING, s.r.o.. Z týchto zistení (v takomto prípade) potom nemožno argumentovať presvedčením žalobcu, že pri rekonštrukcii nehnuteľností bol oprávneným držiteľom. Takéto presvedčenie žalobcu bolo už len jeho subjektívnou záležitosťou, pretože informácia žalovaného, vyvolané súdne konania týkajúce sa nehnuteľností sami o sebe boli spôsobilé vyvolať pochybnosti žalobcu o tom, že mu vec nepatrí, čo spôsobilo zánik jeho dobrej viery. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd i na závery vyjadrené v rozhodnutí NS SR sp. zn. 2Cdo/176/2020 a v rámci eurokomfortného výkladu primerane aj na rozhodnutia NS ČR sp. zn. 22 Cdo 2184/2012, sp. zn. 28 Cdo 5463/2014, sp. zn. 22 Cdo 1806/2006, sp. zn. 22 Cdo1507/2014, sp. zn. 22Cdo 1568/2004.

46. Z okolností zistených vykonaným dokazovaním v prejednávanej veci, za ktorých sa žalobca chopil držby predmetných nehnuteľností a pristúpil k ich rekonštrukcii, a to aj napriek výzvam žalovaného, aj podľa názoru odvolacieho súdu vyplýva, že žalobca mal postavenie neoprávneného držiteľa (§ 131 Občianskeho zákonníka), a preto mu nepatrí nárok na náhradu nákladov na vec vynaložených v rozsahu zodpovedajúcom zhodnoteniu veci ku dňu jej vrátenia (ust. § 130 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

47. K tvrdeniu žalobcu, že je irelevantné, či bol alebo nebol dobromyseľný pri spracovaní cudzej veci, nakoľko má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia aj v prípade svojej nedobromyseľnosti, odvolací súd poukazuje na to, že ust. § 135b Občianskeho zákonníka rieši prípady, keď sa z cudzej veci, prípadne viacerých cudzích vecí, spracovaním vyhotoví nová vec. Predmetom spracovania môže byť aj nehnuteľnosť, pretože ustanovenie § 135b Občianskeho zákonníka to nevylučuje. O spracovanie cudzej nehnuteľnej veci však ide len v prípade, keď sa rekonštrukciou stavby vykonajú také zmeny jej základných stavebných prvkov, že nepochybne ide o vytvorenie novej nehnuteľnej veci (stavby). Inak povedané „spracovanie“ nehnuteľnosti (stavba) je možné, len ak pôvodná stavba zanikla. V danom

prípade žalobca netvrdil zánik pôvodnej stavby a vznik novej stavby. Nadstavba, prístavba a stavebné úpravy prevádzkovej budovy, ktoré žalobca opravil a upravil, neboli samostatnou vecou a nestali sa ňou ani v dôsledku stavebných úprav a opráv vykonaných žalobcom (§ 120 Občianskeho zákonníka), z ktorého dôvodu nebola na mieste aplikácia ust. § 135 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak, ako to požadoval žalobca.

48. V súvislosti s posúdením nároku žalobcu ako neoprávneného držiteľa je potrebné poukázať na to, že nároky neoprávneného držiteľa rieši výlučne ust. § 131 Občianskeho zákonníka, podľa znenia ktorého neoprávnený držiteľ je povinný vždy vydať vec vlastníkovi spolu s jej plodmi a úžitkami a nahradiť škodu, ktorá neoprávnenou držbou vznikla. Môže si odpočítať náklady potrebné pre údržbu a prevádzku veci. Neoprávnený držiteľ si môže od veci oddeliť to, čím ju na svoje náklady zhodnotil, pokiaľ je to možné bez zhoršenia podstaty veci, a rieši to komplexne a nie je dôvod na bezdôvodné obohatenie. Citované ustanovenie neoprávnenému držiteľovi explicitne nepriznáva právo na peňažnú kompenzáciu toho, o čo sa vlastník obohatil na základe jej zhodnotenia dosiahnutého nákladom neoprávneného držiteľa za dobu neoprávnenej držby. Neoprávnený držiteľ by mohol byť na základe takéhoto oprávnenia, ak by to bolo v právnom poriadku výslovne zakotvené vo všeobecnej rovine, neprímerane zvýhodnený. Zo znenia zákonnej úpravy však nemožno dospieť k inému záveru, než k tomu, že neoprávnený držiteľ nemá právo na úhradu nákladov na vec vynaložených a vedúcich k jej majetkovému zhodnoteniu. Z tohto záveru, preto pokiaľ okresný súd uzavrel, že k bezdôvodnému obohateniu dôjsť nemohlo, tak jeho záver bol vecne správny a odvolací súd s ním súhlasí.

49. K úplnosti dodáva odvolací súd, že pokiaľ pri svojom rozhodovaní použil a vykladal ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, a to ust. § 135b ods. 2, § 130, § 131 Občianskeho zákonníka, ktoré výslovne okresným súdom neboli v odôvodnení rozsudku použité, a to bez postupu podľa ust. § 382 CSP, bolo to z dôvodu, že aplikácie týchto ustanovení sa domáhal žalobca už v podanej žalobe, v priebehu prvoinštančného konania ako aj v odvolacom konaní, pričom druhá strana sporu mala procesnú možnosť sa k tomu vyjadriť, k čomu došlo pred súdom prvej inštancie ako aj vo vyjadrení k odvolaniu (vyjadrenie žalovaného na č.l. 704 a nasl. spisu) (primerane rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Obdo/1/2019).

50. Na základe vyššie uvedených záverov nevyhodnotil krajský súd odvolacie dôvody žalobcu ako relevantné. Krajským súdom bolo preto pristúpené k potvrdeniu rozsudku okresného súdu ako vo výroku vecne správneho rozhodnutia podľa § 387 ods. 1 CSP. Výrok o trovách konania pred súdom prvej inštancie nebol odvolaním žalobcu osobitnými odvolacími dôvodmi napadnutý, a preto ako výrok závislý od výroku v merite veci bol pri potvrdení rozsudku okresného súdu rovnako potvrdený ako vecne správne rozhodnutie.

51. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, ktorému preto patrí náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Krajský súd preto žalovanému priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.